

Când boala trupească vindecă sufletul

Boala este o anomalie, o răsturnare a ordinii firești, așa cum moartea este urmare a păcatului. Nu era nevoie nici de boală, nici de moarte, dacă omul ar fi acceptat voia și lucrarea lui Dumnezeu, într-o permanentă îmbrățișare a veșniciei.

Dar omul a îmbrățișat păcatul și a devenit complice al răului, ceea ce i-a adus robia și alterarea firii. Căci Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „De vreți să știți care era starea trupului nostru atunci când a ieșit din mâinile lui Dumnezeu să mergem în rai și să-l vedem pe omul acela pe care l-a pus Dumnezeu acolo. Trupul său nu era supus stricăciunii, el nu cunoștea niciuna dintre infirmitățile pe care le vedem noi astăzi.”

Boala este urmare a neascultării Cuvântului, căci spune Clement Alexandrinul: „fiecare dintre noi își alege suferințele atunci când păcătuiește cu voie.” Cu toate acestea, în Sfânta Scriptură, sunt numeroase exemple în care oameni drepti au fost aținși de boli grave și afectați de mari suferințe fizice, cazul cel mai elocvent în acest sens fiind al Dreptului Iov.

Astfel boala poate fi înțeleasă atât ca urmare a păcatelor proprii, dar și ca formă de încercare a răbdării și credinței.

Suferința celui drept este purtată „altfel”, indiferent de intensitate pentru că ea este înțeleasă mai profund, ca mijloc mântuitor, cum întâlnim la Sfântul Apostol Iacov „și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica și de va fi făcut păcate se vor ierta lui.” (Iacov 5, 14-15)

Care este sensul bolii și ce putem învăța din ea?

Ne-am gândit vreodată ce înseamnă să ai o boală incurabilă, să știi diagnosticul și dincolo de tot ajutorul venit de la cei din jur să simți concret și crud rămânerea cu tine însuși, despărțirea de toți, mai înainte de despărțirea finală, singurătatea și durerea zilelor, a clipelor numărate în sens invers care nu fac decât să te apropie de moarte? Ce înseamnă să nu mai ai niciun vis, să nu-ți mai dorești nimic, să vezi pe cei apropiați cum cu greu își înăbușe suferința și spaima și își ascund cu delicatețe lacrimile și învăluiesc realitatea într-un „altfel de adevăr”, tocmai pentru a masca evidența.

Sau ce înseamnă să fii medic și să fii nevoit zilnic să pui astfel de diagnostice?

Judecăm mult prea ușor, suntem prinși într-o realitate răsturnată, dictată televizual, în care nu ne interesează decât intrigile și răutățile, vânam informații de genul „În spitalul X, Y nu s-a pus un diagnostic corect; medicul X, Y a ucis un om etc.”

Ne mai întrebăm vreodată dacă un medic din acesta, care este om ca și noi, cu puteri limitate, a ucis un om sau doi într-o viață în care a salvat poate sute sau mii de vieți sau de ce Dumnezeu a îngăduit să se întâmple așa?

De cele mai multe ori, aflați în situații similare, uităm de Dumnezeu, nu înțelegem rostul suferinței, nu ne întoarcem spre Cel ce a zis de atâtea ori „Mergi, credința ta te-a mântuit.” sau spre cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur „dacă sufletul este sănătos, boala trupului nu poate să-i cauzeze omului nicio pagubă.”

În lucrarea **Teologia bolii**, Jean Claude Larchet vorbește despre sensul spiritual al bolii: „Dacă Dumnezeu folosește în planul mântuirii boala face aceasta deoarece ea este prin natura ei un mijloc deosebit de puternic de a-l trezi pe omul al cărui duh este adormit de păcat, făcându-l să simtă prin boala din trupul său pe aceea mai puțin evidentă, care îi afectează sufletul și față de care fără această boală ar fi rămas indiferent sau s-ar fi arătat mai puțin sensibil... Astfel, prin harul lui Hristos boala trupului poate sluji drept leac bolilor sufletului și ceea ce la origine era pentru om un efect al căderii poate deveni un instrument al mântuirii sale.”

Să căutăm așadar pe lângă mijloacele terapeutice, medicamentația și regimul impuse medical și o înnoire a firii noastre prin Spovedanie, Împărtășanie, participarea la Sfânta Liturghie și Sfântul Maslu și împreună să spunem o rugăciune către Dumnezeu pentru toți cei ce acum se află în suferință.

CVPRINS:

Sfântul Ierarh Andrei Șaguna	pag. 2
Înviearea fiicei lui Iair	pag. 3
Păhărelul cu nectar	pag. 4
Pilda samarineanului milostiv	pag. 5
Clipa care cheamă mântuirea	pag. 6
Tăcerea	pag. 6
Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina	pag. 7
Poesis	pag. 8
Dregătorul bogat – păzirea poruncilor	pag. 9
Jurnalul unui puști	pag. 10
Împărăția cerurilor	pag. 11
Grupul parohial de tineret	pag. 12
Părintele Selafilei de la Noul Neamț	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

Un nou rugător înaintea tronului lui Dumnezeu – Sfântul Ierarh Andrei Șaguna al Transilvaniei

Catedrala mitropolitană din Sibiu a fost gazda unui eveniment deosebit în data de 29 octombrie, și anume canonizarea marelui mitropolit Andrei Șaguna. Martor al canonizării a fost chiar Sfântul Apostol Andrei, creștinătorul și ocrotitorul românilor, al cărui cap a fost adus de o delegație greacă din orașul Patras.

Andrei Șaguna, pe numele de mirean Anastasiu, a văzut lumina zilei în orașul Mișcolț, din nord-estul Ungariei, la data de 20 decembrie 1808, ca cel de-al treilea vlăstar al negustorului de origine aromână Naum și al soției Anastasia Șaguna. A avut o copilărie zbuciumată din cauza faptului că tatăl său, care trecuse la catolicism din considerente financiare, a trecut la cele veșnice. Rămăși în grija mamei lor, cei trei copii, la împlinirea vârstei majoratului, au declarat că vor rămâne în credința strămoșească.

Tânărul Anastasiu a studiat dreptul și filosofia la Universitatea din Pesta. În anul 1829 începe studiile teologice la Vârșeț. După încheierea cu succes a studiilor teologice, va intra în mănăstirea sârbească Hopovo, unde va face un an de noviciat. La 12 octombrie 1833, la 25 de ani, va fi tuns în monahism, primind numele de Andrei. Timp de 13 ani a activat în cadrul Bisericii Ortodoxe Sârbe. A slujit ca asesor consistorial, în termenii de astăzi un consilier eparhial și, în același timp, a fost și administrator sau locțiitor de egumen la mănăstirile Iazac, Besenovo, Hopovo și Kovil. A fost hirotonit ierodiacon, ieromonah, apoi hirotosit protosinghel și arhimandrit, un semn al recunoașterii vredniciei sale în cadrul Bisericii Ortodoxe Sârbe.

Murind episcopul Vasile Moga de la Sibiu, Șaguna a fost numit vicar general al eparhiei vacante la 15/27 iunie 1846, urmând ca după un an și jumătate de vicariat, Sinodul electoral (format din protopopii eparhiei) întrunit la Turda să îl propună spre aprobarea Curții din Viena ca episcop. Este hirotonit arhieru de mitropolitul Iosif Raiacici al Carlovițului, asistat de 2 sufragani, la data de 18/30 aprilie 1848. Făgăduia atunci să-i "trezească" pe românii ardeleni din adâncul lor somn și să-i ridice spre tot ce este bun și înălțător.

În primii ani ai păstoririi sale, a încercat pe cât posibil să rezolve o serie dintre problemele națiunii pe care o cărmuia. Astfel, el s-a implicat în mișcarea revoluționară a românilor transilvăneni. Fiind copreședinte al Adunării naționale românești de la Blaj, din 3/15 mai, cea care a formulat un program cu 16 revendicări politico-naționale, Adunarea l-a delegat în fruntea unor intelectuali români ca să ducă la Viena aceste petiții. Șaguna le-a prezentat împăratului, la Innsbruck și la Viena, primind asigurări că ele vor fi satisfăcute.

În activitatea sa, a acordat o atenție deosebită învățământului românesc, tipărind manuale școlare și ridicând numărul școlilor la un total de 800. Anual, trimitea la studii peste hotare studenții cei mai buni ai Institutului Teologic pe care îl reformase. Dintre bursierii lui se numără și unii dintre viitorii episcopi, ca de pildă Nicolae Popea (al Caransebeșului), academicieni, precum Ilarion Pușcariu și mulți alții.

A încercat să ridice o nouă catedrală, dar nu a avut banii necesari, așa încât gândul lui va fi transpus în faptă de mitropolitul Ioan Mețianu. În schimb, a cumpărat actuala Reședință mitropolitană și câteva clădiri în Sibiu. A murit la

16/28 iunie 1873 și, potrivit dorinței sale testamentare, a fost înmormântat lângă biserica mare din Rășinari, unde el slujise de multe ori, „fără pompă, fără muzică și fără predică” prohodit de un singur preot, duhovnicul său, ieromonahul Gherman Bogdan. La înmormântarea lui au participat mii de români veniți din toate părțile Ardealului. Întreaga agoniseală a vieții a lăsat-o prin testament Arhiepiscopiei Sibiului.

Rămășițele pământești ale mitropolitului Andrei Șaguna au fost deshumate în luna mai, din cripta Mausoleului de la Rășinari. Acestea au fost împărțite în două racle – una a rămas în Mausoleu, iar cealaltă a fost dusă la sediul Mitropoliei Ardealului.

Pomenirea Sfântului Ierarh Andrei Șaguna, în calendarul ortodox, va avea loc în fiecare zi de 30 noiembrie a anului. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât canonizarea acestuia în luna iulie a acestui an, când aceeași decizie a fost luată și în cazul lui Simion Ștefan, alt fost mitropolit al Transilvaniei. Sfântul Simion Ștefan va fi sărbătorit, în fiecare an, pe 24 aprilie.

Sfinte Ierarhe Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Mădălin Trohonel

Bibliografie:

1. Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu, *Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, Vol. III, ediția a 3-a, Editura Trinitas, Iași, 2008.
2. Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu, „100 de ani de la moartea Mitropolitului Andrei Șaguna”, în *Biserica Ortodoxă Română*, 1973, nr. 7-8, pp. 854-764.
3. Pr. Prof. Univ. Dr. Alexandru Moraru, *Probleme fundamentale de Istoria Bisericii Ortodoxe Române*, Cluj-Napoca, 2009.
4. Alexandru Găină (Moraru), „Activitatea culturală a mitropolitului Andrei Șaguna”, în *Glasul Bisericii*, 1976, nr. 1-2, pp. 195-210.

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449, 0745.400.586

ISSN 2068 – 8350

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot II Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica și Radu Buțu
- Cristian Ghiran
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu – DTP.

Colaboratori:

- Mădălin Trohonel
- Magdalena Sabo
- Dumitra Groza
- Laura Bufnea
- Mihail Popa

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

6 noiembrie – Duminică – Sf. Pavel Mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului; Cuv. Luca; Duminica a XXIV-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) – Sf. Ev. Luca 8, 41-56

„În vremea aceea a venit la Iisus un om cu numele Iair, care era mai marele sinagogii; și acesta căzând la picioarele lui Iisus, îl ruga să intre în casa lui, fiindcă avea numai o fiică, ca de doisprezece ani, și aceasta era pe moarte. Iar când se ducea Iisus și-l împresurau mulțimile, o femeie, care avea de doisprezece ani curgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei și de către niciunul nu putuse fi vindecată, apropiindu-se ea pe la spate, s-a atins de poala hainei lui Iisus și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei. Atunci Iisus a grăit: cine este cel care s-a atins de Mine? Dar, cum toți tăgăduiau, Petru și cei care erau cu El au zis: Învățătorule, mulțimile Te împulzesc și Te strâmtorează și Tu mai întrebi: cine este cel care s-a atins de Mine? Dar Iisus a grăit iar: s-a atins de Mine cineva, căci Eu am simțit puterea care a ieșit din Mine. Atunci femeia, văzând că n-a rămas ascunsă, a venit tremurând și, căzând la picioarele Lui, l-a spus, de față cu tot poporul, pentru care pricină s-a atins de El și cum că s-a tămăduit numaidecât. Iar Iisus i-a zis: îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit, mergi în pace. Pe când încă vorbea El, a venit cineva din casa mai marelui sinagogii și a zis acestuia: a murit copilul tău; nu mai osteni pe Învățătorul. Dar Iisus, auzind, a zis către Iair: nu te teme; crede numai și se va mântui. Și, intrând în casă, n-a lăsat pe nimeni să intre cu El, decât numai pe Petru, pe Iacob, pe Ioan, pe tatăl copilei și pe mama ei. Ci plângeau toți și se tânguiau pentru copilă; El însă le-a zis: nu plângeți, căci n-a murit, ci doarme. Dar ei l-au luat în râs, știind bine că a murit. Atunci El, scoțând pe toți afară și apucând copila de mână, a strigat, zicând: copilă, deșteaptă-te! Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit Iisus să-i dea ei să mănânce. Și au rămas uimiți părinții ei; iar Iisus le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat.”

Despre cei adormiți în Hristos

„Iar El a zis: Nu plângeți, nu a murit, ci doarme.” (Luca 8, 52)

După vindecarea din Gherghesa, în drumul spre Capernaum, Mântuitorul săvârșește două minuni: una cu vindecarea femeii care era în scurgere de sânge de 12 ani, iar alta cu învierea fiicei lui Iair, mai marele sinagogii din Capernaum.

Femeia bolnavă, ne spune Sfânta Evanghelie de la Marcu, „mult îndurase de la mulți doctori, cheltuindu-și toate ale sale, dar nefolosind nimic, ci mai mult mergând înspre rău.” (Marcu 5, 26)

S-a atins pe furiș de poala hainei Sale și mărturisește în fața tuturor pricina atingerii Sale, învrednicindu-se nu numai de vindecare, ci și auzind cuvânt de întărire și încurajare: „Credința ta te-a mântuit. Mergi în pace.”

Dar pentru cine a rostit Iisus cuvintele: „Nu plângeți, nu a murit, ci doarme”? Pentru toți cei ce cred în El și vor împlini poruncile Lui, aceia nu vor muri cu sufletul, pentru cei care vor muri cu trupul, dar vii vor fi cu sufletul: „Cel ce crede în Mine, chiar de va muri, viu va fi.” (Ioan 11, 25)

Mai pe larg Sfântul Apostol Pavel ne arată: „Fraților, despre cei ce au adormit, nu voiesc să fiți în neștiință, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care nu au nădejde.” (I Tesaloniceni 4, 13)

Cei fără de nădejde sunt cei care cred că odată cu moartea trupului, moare și sufletul și niciodată nu vor învia cei morți ai lor.

Noi însă credem că Iisus a murit și a înviat, și la fel credem că Dumnezeu pe cei adormiți întru Iisus îi va aduce împreună cu El. (I Tes. 4, 14)

Deci cei morți în credința în Iisus sunt adormiți, nu morți, căci în Hristos a înviat din morți, fiind începutura învierii celor adormiți. (I Corinteni 15, 20)

Tot Sfântul Apostol Pavel ne spune: „Seamănă-se într-

stricăciune, scula-se-va într-o slavă, seamănă-se într-o slăbiciune, scula-se-va într-o putere, seamănă-se trup fiirec, scula-se-va trup duhovnicesc.” (I Corinteni 15, 42-44) Deci trupurile dreptilor vor străluci ca soarele „întru împărăția Tatălui lor.” (Matei 13, 43)

Cine va putea spune câtă bucurie și mirare va fi atunci când aceste suflete duhovnicesci și slăvite vor veni din cer cu ochii lor plini de lumină și vor căuta pe pământ trupurile lor? Ce fel de vorbire se va face împreună între suflete și trupurile lor? Câte osteneli au suferit împreună, aici pe pământ, trup și suflet, scârbe, suferințe și lacrimi, privegheri și dureri suspinând după viața cea veșnică! Dar când moartea s-a pierdut, patimile s-au prăpădit, au sosit Învierea și Viața.

La Înviere și Viață, a ajuns și fiica lui Iair, căci Domnul a ridicat-o din morți.

Avem datoria sfântă de a ne ruga pentru cei adormiți și pentru că nu știm care a fost mântuit sau nu, suntem datori să ne rugăm pentru toți adormiții noștri. Biserica poate, prin rugăciunile ei, să scoată multe suflete de la osândă și să le ducă la Viață.

Iar de au fost cu viață creștină, iubitori de Biserică, milostivi, smeriți, spovediți și împărtașiți, slujbele și dezlegările îi scot de la osândă la odihnă.

Datorie ne este și pentru fiii și fiicele noastre, de a duce pe pământ viață curată, creștinească, legată permanent de Hristos, fiindcă nu cunoaștem ceasul morții și fiecare în ce va fi găsit, în aceea va fi judecat.

Minunea Învierii lui Hristos este temeiul tuturor minunilor care se săvârșesc în Biserică și viața credincioșilor.

Există o minune cu mult mai mare decât toate pe care le-am putea dori și ne-am făcut cu toții părtași la ea, Taina Sfântului Botez, am trecut împreună cu El prin moarte și Înviere. Tot împreună cu El se va săvârși minunea sculării celei slăvite, cu trupul, a Sfinților „întru Învierea vieții”, la Parusie. (Ioan 5, 29)

Părintele Marius Olivian Tănăsie

PAHĂRELE CU NECTAR

Beti

Cățelușă mititică,
Mergi încet ca o bătrână...
Știu, ai copii în burtică,
Te-ngrijesc de-o săptămână.

Tu seara plângi încetișor,
Te-aud scâncind și iute ies
Deschid ușa binișor...
Tu te bucuri când mă vezi.

Vrei mâncare sau ți-e sete?
Eu îți dau, mama mă lasă!
Deși eu țin mult la tine,
Nu pot să te bag în casă!

Ne vedem mâine pe-afară
Știi că de-acum sunt școlar!
Când mă întorc de la școală,
Îți voi da mâncare iar.

Andrei Groza

Ghicitori despre insecte

Din flori cu plicuri de dulceață
Adună de dimineață.
(anibla)

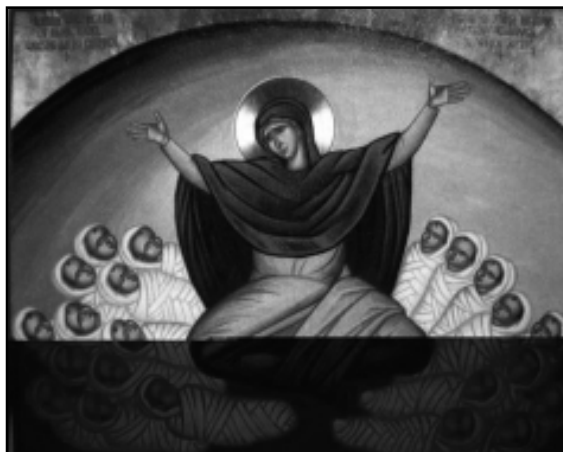
Pare-albină, dar nu prea,
Fiindcă-i leneșă și rea!
(aepseiv)

Noi muncim vara întregă,
Să o dăm din casă afară,
Că-i urâtă și murdară!
(acsum)

Zi și noapte prin fâneți
Auzi mii de cântăreți.
(iireiery)

RUGĂCIUNEA ȘCOLARULUI

Dumnezeule Preasfinte, izvor de înțelepciune și bunătate nemărginită, făcător al tuturor celor văzute și nevăzute, ascultă rugăciunea noastră, pe care cu multă umilință o înălțăm către Tine. Întărește, Bunule, pe conducătorii noștri bisericești și lumești. Dă-le înțelepciune de la Tine să gândească și să

facă cele bune și folositoare pentru Biserica și țara noastră; apără-i de vrăjmași cei văzuți și nevăzuți, spre a ne putea conduce pe calea spre mântuire, cu pace și dragoste.

Iar nouă, școlarii celor smeriți, luminează-ne mintea ca să înțelegem învățăturile ce ni se predau și întru toate și de-a pururea să păzim poruncile Tale și să facem voia Ta cea sfântă; ca astfel să putem fi folositori nouă înșine, părinților, fraților, surorilor și poporului în mijlocul căruia trăim:

să aducem bucurie și mulțumită învățătorilor și făcătorilor noștri de bine; și să împlinim toate îndatoririle către țară, către obște, către familie și aproapele nostru.

Primește plecarea genunchilor și rugăciunea pe care o facem, ca pe o tămâie binemiroitoare înaintea Ta. Trimite harul Tău asupra noastră și ne învrednicește să trecem cu bună rânduială vremea învăț-

turii. Povățuiește-ne să umblăm și să lucrăm cu înțelepciune în tot cursul vieții noastre, ca de noi și prin noi să se slăvească Preasfânt numele Tău în veci. Amin.

Armele nebiruite

Uneori te vei simți perplex, îndeosebi văzând păcatele oamenilor, și te vei întreba: Trebuie să recurg la forță sau la umilință și la iubire? Decide întotdeauna pentru umilință și iubire. Dacă vei lua această hotărâre odată pentru totdeauna, vei putea să cucerești lumea întreagă. Umlința și iubirea unite împreună sunt o forță formidabilă, cea mai mare forță din câte există: nu există o alta care să o egaleze.

În orice zi, în orice oră, în orice minut, observă-te pe tine însuși și controlează-te, străduiește-te să ai o față frumoasă. Iată, ai trecut pe lângă un copil și erai iritat, plin de mânie, ai spus un cuvânt urât; tu poate nici nu l-ai observat pe copilul acela, dar el te-a văzut bine și poate a văzut figura ta, urâtă și rea, și a rămas impresionat în inimioara lui lipsită de apărare. Tu nici nu ești conștient, dar poate ai aruncat în el o sămânță rea, care probabil va încolți, și totul pentru că nu ai fost atent, pentru că nu ai cultivat iubirea vigilentă, iubirea activă.

Fraților, iubirea este un ghid, dar trebuie să știi să o cucerești, pentru că se cucerește cu greutate, se

plătește pe ea preț mare, se cucerește printr-o muncă îndelungată și pe termen lung; trebuie să iubești nu o

clipă, întâmplător, ci întotdeauna, până la sfârșit.

Extras din *Frații Karamazov* – Feodor Dostoievski

Pagină realizată de
Monica și Radu Buțu

13 noiembrie – Duminică – Sf. Ioan Gură de Aur, Arhiepiscopul Constantinopolului; Cuv. Damaschin; Duminica a XXV-a după Rusalii (Pilda Samarineanului milostiv) – Sf. Ev. Luca 10, 25-37

„În vremea aceea a venit la Iisus un învățător de lege, ispitindu-l și întrebându-l: Învățătorule, ce să fac eu ca să moștenesc viața cea de veci? Dar Iisus l-a întrebat: ce este scris în Lege? Cum citești? Iar el, răspunzând, a zis: să iubești pe Domnul Dumnezeuul Tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată vârtutea ta și din tot cugetul tău; iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși. Atunci Iisus i-a spus: drept ai răspuns, fă aceasta și vei fi viu. Dar el, voind să se îndreptățească pe sine, a zis către Iisus: și cine este aproapele meu? Iar Iisus, răspunzând, a zis: un om oarecare se cobora din Ierusalim în Ierihon și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, s-au dus, lăsându-l abia viu. Din întâmplare un preot cobora pe calea aceea, dar, văzându-l, a trecut pe alături. Tot așa și un levit, sosind la acel loc, a venit, a văzut și a trecut pe alături. Dar un samarinean care era călător, ajungând lângă el și văzându-l, i s-a făcut lui milă de elși, apropiindu-se, i-a legat rănilor turnând peste ele untdelemn și vin; apoi, punându-l pe dobitoacul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a avut grijă de el. Iar a doua zi, la plecare, scoțând doi dinari, i-a dat gazdei și i-a zis: ai grijă de el și ce vei mai cheltui, când mă voi întoarce, eu îți voi da înapoi. Deci care dintre aceștia trei ți se pare că a fost aproapele celui care a căzut în mâinile tâlharilor? Iar el a răspuns: cel care a făcut milă cu el. Atunci Iisus a zis către el: du-te de fă și tu asemenea.”

Iubirea aproapei

„Mergi și fă și tu asemenea.” (Luca 10, 37)

Sfânta Scriptură ne învață că Mântuitorul Hristos a fost ispitit de diavol de trei ori în pustie și de multe ori de slugile diavolului: cărturarii, saducheii, fariseii, arhierii și legiuitorii.

Ispitițiile lor au fost întotdeauna amestecate cu ură, vicleșug și fățarnicie.

Învățătorul de Lege din Evanghelia duminicii acesteia l-a ispitit zicându-i: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?” O întrebare care i-o adresase și tânărul bogat. Pe amândoi îi trimite la poruncile dumnezeiești. Din răspunsul dat: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși” se naște o nouă întrebare: „Cine este aproapele?”

Mântuitorul îi răspunde cu pilda omului căzut între tâlhari, nu a unui om iudeu, pentru a arăta că orice om este aproapele nostru. Acesta parcurge drumul ce traversează pustiu aproape 30 de km între Ierusalim și Ierihon, un ținut cu o faimă tristă, fiind mereu bântuit de tâlhari. O vale cu multe peșteri – adăposturi ideale – unde aveau loc adeseori jafuri, răniri și ucideri.

În epoca cruciadelor, cavalerii templieri asigurau protecția pelerinilor pe acest drum.

Desprindem un contrast dintre comportamentul călătorului și cel al tâlharilor care l-au lăsat „abia viu”, dar și dintre atitudinea preotului și a levitului pe de o parte și cea a samarineanului milostiv, pe de altă parte.

Ceea ce n-au făcut preotul și levitul a făcut cineva la care nu ne-am fi așteptat: samarineanul. A venit la el, i s-a făcut milă, a legat rănilor ungându-le cu untdelemn și vin și ducându-l la casa de oaspeți. Samarineanul este văzut de Sfinții Părinți ca fiind Mântuitorul Însuși.

Aplecarea spre aproapele este chiar dragostea Sa pentru noi, ne spune Sfântul Ioan Teologul: „În aceasta am cunoscut iubirea: că El Și-a pus sufletul Său pentru noi.” (1 Ioan 3, 16) Este chipul iubirii prin care ne cere și nouă să ne facem pentru aproapele, o iubire lucrătoare pentru oricine.

Toți cei sărmani, lipsiți de hrană și îmbrăcăminte, toți bolnavii și închișii au nevoie de cercetarea noastră. Sunt mulți aceia care, pe drumurile pustii ale vieții fără Dumnezeu, au fost răniți de tâlharii diavoli și și poartă rănilor adânci ale patimilor și păcatelor. Și tot mai puțini aceia care, văzând această stare disperată, sunt gata să se facă aproapele lor.

Lipsa iubirii noastre pentru ei este moartea lor. O moarte de care vom răspunde și noi cei care am trecut pe alături.

Trebuie să-i ducem la casa de oaspeți, care este Biserica, și dintr-o faptă bună putem săvârși o alta și mai bună. „Mergi și fă și tu asemenea!”, iată îndemnul de a merge înainte pentru mine și pentru tine. Este ceva de la care nici eu, nici tu nu ne putem sustrage. Avem îndemnul, dar ne mai rămân întrebări: Răsună îndeajuns de tare această poruncă în urechile inimii noastre? Îl iubim și Îl respectăm îndeajuns pe Învățătorul și Domnul nostru încât să trecem neîntârziat la fapte?

Părintele Marius Olivian Tănăsie

Clipa care cheamă mântuirea

„Să fim atenți la timpul pe care-l petrecem, căci într-o singură clipă ne putem mântui sau putem pieri.” (Pr. Arsenie Papacioc)

Pentru a doua oară luasem Biblia de pe masă și o așezasem silențios, aproape mecanic, în același loc ca și când aș fi căutat altceva. Și totuși, Biblia avea pentru mine un preț anume, legat de imaginea bunicii, care nu s-ar fi despărțit niciodată de ea. Întotdeauna îmi trezise curiozitatea: ce poți găsi într-o carte atât de mare, cu scris mărunț? Nici acum, când revenisem în casa bunicii după mult timp, această curiozitate nu-mi da pace și ceva interior mă îndemna s-o deschid. Cu sfială, am dus din nou mâna spre mäsută și am început să răsfoiesc cu timiditatea celui ce se apropie pentru întâia oară de ceva nou, necunoscut, tainic. Începeam să mă simt bine. Mă asalta mirosul vechi pe care timpul îl presărase peste tot în casă și peste scrisul mărunț.

Depart de a mă plictisi, așa cum crezusem inițial, cuvintele mă atrăgeau aproape magnetic ca și când ar fi avut putere multă. De ce lăsasem atâta timp praful să se aștearnă peste toate aceste învățături? De ce lăsasem praful indiferenței

să mă despartă de Dumnezeu Care în copilărie și-n casa bunicii îmi fusese întotdeauna aproape? Nu vârsta, nu trecerea anilor, ci starea de fapt a lumii în care mă aflu. Cât de mult ne împrăștiem în lucruri mărunte, care ne scurtează și sărăcesc viața, care ne fac să pășim în afara veșniciei! Avem timp pentru toate și atât de puțin încât ar trebui să facem eforturi suprafirești ca să mai citim o pagină din Sfânta Scriptură.

Refuzăm să vorbim cu Dumnezeu pentru că atât de des uităm să căutăm „clipa” care ne apropie și ne aduce în Veșnicie.

Monica Buțu

Tăcerea

Mulți dintre noi au ajuns să creadă că au răspuns pentru toate problemele. Se consideră îndreptățiți să vorbească indiferent de tema pusă în discuție. Sunt gata oricând pentru orice dialog. Sunt născători de cuvinte. Nu tac.

Dincolo de această categorie de persoane, există o alta care se cultivă în negrăire. Dacă este nevoită să vorbească, nu o face decât cu binecuvântarea duhovnicului. Trăiește în lumea tăcerii.

Cei dintâi își spun că nu pot să tacă pentru că nu sunt muți. Nu contează pentru ei ce spun și cum spun, ci cât spun. Nu își pun problema că jignesc, că se distrează pe seama altora sau că deformează cuvântul. Importantă este vorbirea, chiar dacă ea face referire la căderea altora și duce spre propria lor cădere.

Cei din urmă tac nu pentru că nu au ce spune, ci din cauza nereceptivității noastre sufletești. Redau în acest sens o apoftegmă din Pateric, în care se vorbește despre vizita episcopului Teofil

al Alexandriei la monahii din pustie. Monahii, doritori să-l impresioneze pe înaltul oaspete, i-au cerut avvei Pamvo să-i spună un cuvânt de zidire. Bătrânul le-a răspuns: „Dacă nu-l zidește tăcerea mea, nu-i va folosi nici cuvântul meu.”

Cuvintele multora dintre noi sunt rodul unei stări de cădere din normalitate. Amăgim, mințim, judecăm, dăm naștere unei lumi false în relații. Recuperarea firescului, a adevăratului chip din noi, se poate face prin tăcere. Scopul tăcerii nu este să uiți cuvintele, să rămâi fără grai, ci să îți păstrezi sufletul netulburat și neclătinat. Tăcerea înseamnă mai mult decât a nu vorbi, este o luptă neîncetată în păzirea inimii și a minții. Astfel, tăcerea nu se rezumă la a asculta ceea ce ne înconjoară: curgerea apelor, foșnetul frunzelor, adierea vântului, etc. Scopul tăcerii este întâlnirea și unirea cu Dumnezeu. Iar cel ajuns la adevăratul sens al tăcerii, vorbește așa cum i-ar fi grăit Dumnezeu, plin de iubire și de bucurie. Nu mai vorbește niciodată de la sine, ci întotdeauna vorbește numai ceea ce-i dă Duhul.

Adrian Cocoșilă

20 noiembrie – Duminică – Înainteprăznuirea Intrării în Biserică a Maicii Domnului; Cuv. Grigorie Decapolitul; Sf. Mucenic Dasie; Sf. Proclu, Patriarhul Constantinopolului; Duminica a XXVI-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina) – Sf. Ev. Luca 12, 16-21

„Zis-a Domnul pilda aceasta: unui om bogat i-a rodit țarina și se gândea în sine, zicând: ce voi face, căci nu am unde să-mi strâng roadele mele? Dar și-a zis: aceasta voi face: voi strica hambarele mele și mai mari le voi zidi; și voi strânge acolo toate roadele mele și bunătățile mele. Apoi voi zice sufletului meu: suflete, acum ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te. Însă Dumnezeu i-a zis: nebune, în această noapte vor cere de la tine sufletul tău; iar cele ce ai strâns tu ale cui vor mai fi? Așa se întâmplă cu cel care-și adună comoară pentru sine însuși, și nu în Dumnezeu se îmbogățește.”

Să nu ne adunăm comori pe pământ!

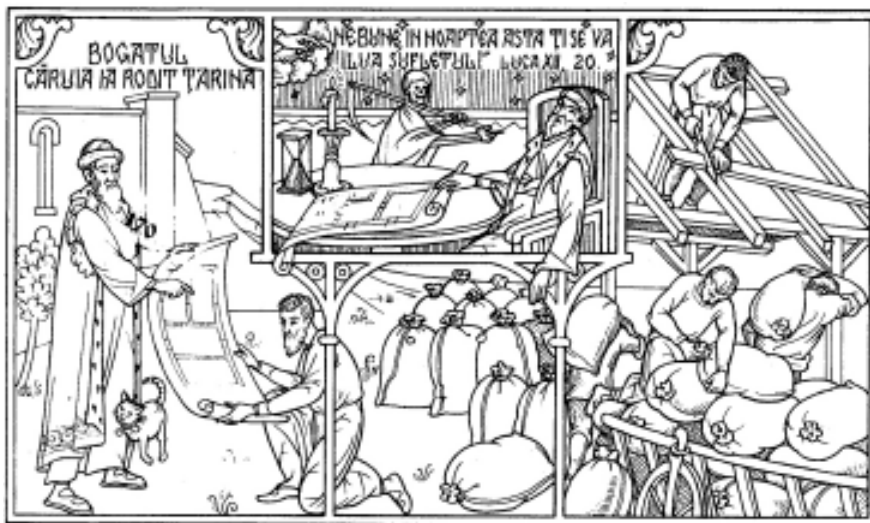
Vedeți și păziți-vă de toată lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale, sunt cuvintele pe care Mântuitorul le spune celui care îi cere să intervină între el și fratele său în privința împărțirii averii. După aceea voind să ne învețe că se cuvine să nu ne punem nădejdea în lucrurile trecătoare din viața aceasta, îl îndepărtează de la Sine, zicându-i: „Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?” Căci, de vreme ce acela a trecut cu vederea a cere pe cele folositoare și trebuincioase pentru mântuirea sufletului, și pentru lucrurile cele pământești și vremelnice îl ruga pe El să se facă împărțitor. Deci pentru că moștenirea devenise pricină de supărare între cei doi frați, și unul îl nedreptăța pe celălalt, de aceea le vorbește lor despre lăcomie, pe care Sf. Apostol Pavel o numește „închinare la idoli” – „Iacum de avere, care este un închinător la idoli, nu are moștenire în împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu” (Ef. 5, 5), adică cel ce se închină la aurul, argintul sau bogăția sa, care nu-i mai lasă timp să se închine și lui Dumnezeu. Iar viața cuiva nu se prelungește datorită bogăției sale, iar spre

întărirea acestui cuvânt adaugă pilda cu un bogat căruia i-a rodit din belșug țarina. Dar iată „odihna” bogatului – Ce voi face? Frământarea lui se aseamănă cu cea a săracului, desigur în sens opus: Ce voi face, că nu am cutare sau cutare?

Chipul bogatului se poate asemăna până la un punct cu fiecare dintre noi, căci și nouă dacă ne-ar rodi țarina nu am face alte hambare? Nu suntem noi preocupați tot timpul să mai adăugăm ceva la ceea ce avem, să mai construim ceva? Și aceasta ne face să nu avem niciodată odihnă. „Voi strica hambarele mele și mai mari le voi zidi.” Iar dacă în anul care va veni, va rodi țarina și mai mult, iarăși le voi strica și iarăși altele voi zidi? O altă observație care se poate face este în legătură cu vorbele bogatului: „roadele mele”, „hambarele mele”, „bunătățile mele”. Deci toate erau ale lui, nu le avea de la Dumnezeu, ca și cum cele spuse de Sf. Ap. Pavel: „Astfel nici cel ce sădește nu e ceva, nici cel ce udă, ci numai Dumnezeu care face să

crească” (I Cor. 3, 7), pentru el nu erau valabile. Însă orice om care este rațional își poate da seama, că nu poate face nimic fără Dumnezeu și atunci tot ceea ce are este de la Dumnezeu: deci omul este un iconom (administrator) al bunurilor lui Dumnezeu.

Dar despre Dumnezeu nici pomeneală, în calculul bogatului, de săraci nici atât. Dar s-a gândit la sufletul său ca și cum acesta ar avea nevoie de mâncare, de băutură, de odihnă, ca și trupul, căci zice: „suflete, acum ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te,

mănâncă, bea, veselește-te.” Atunci intervine Dumnezeu: „nebune, în această noapte vor cere de la tine sufletul tău; iar cele ce ai strâns tu ale cui vor mai fi?” Dar de ce îl numește Scriptura pe bogat nebun? Pentru că: Zis-a cel nebun în inima sa: „Nu este Dumnezeu!” (Ps. 13, 1), cu alte cuvinte pentru el Dumnezeu nu există, bogăția este dumnezeul lui. De asemenea, el este numit nebun, pentru că nu știe că măsurile vieții lui sunt la Însuși Dumnezeu, și nicidecum nu își hotărăște fiecare om singur care este lungimea vieții sale. Dar iată că bogatului, ca și celor asemenea lui: „vor cere de la tine sufletul tău”, adică chiar nevrând, fiindcă el era lipit de bogăția de pe pământ, îngerii înfricoșători îi vor cere sufletul, pe când celui drept nu i se cere sufletul, pentru că el însuși și-l pune înaintea lui Dumnezeu, așa cum ne îndeamnă Biserica: „Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm. Amin.”

Părintele Gheorghe Ionașcu

Cunoașteți voi o floare?

de Magdalena Sabo

Cunoașteți voi o floare?
Cu farmec îngeresc.
Luceafăr, lună, soare
În față-i se opresc.

Pe lume cât e largă,
Pereche nu-i găsești,
Căci ea trăiește-n slavă
Între cete îngerești.

Această floare care,
Cu farmecu-i divin,
Atinge inimi multe
Spre cerul cel senin.

E steaua dimineții
Marie, Maica mea,
Pe care-n valul vieții
În veci n-o voi uita.

DE SFÂNTUL APOSTOL ANDREI

Dumitra Groza

Sunt eu mic, dar port un nume mare!
Andrei e „Cel dintâi chemat”
Dintre Sfinții Apostoli, el primul a urmat
Pe Domnul domnilor și Împăratul împăraților
Cel mult așteptat.

Andrei, fost ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul,
A urmat cu credință pe Mântuitorul.
A doua zi după Botezul Domnului Iisus,
Când Ioan, arătând cu degetul a spus:
„Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii”.

Sfântul Andrei, lăsându-l pe Ioan, voios,
S-a îndreptat spre Petru:
„Am găsit pe Mesia care se tâlcuiește Hristos.”
Și cei doi frați, bucurându-se nespul,
L-au urmat cu credință pe Domnul Iisus.

Andrei, L-a însoțit pe drumurile Țării Sfinte
Adăpându-se din izvorul nesecat al dumnezeieștilor învățăminte.
A fost martorul minunilor făcute de Iisus,
A văzut Patimile Domnului, s-a întărit în credință
În ziua Învierii, mai presus.

Dar, după Cincizecime, Apostolii trăgând la sorți,
Au mers în toată lumea, umblând în multe părți.
Chemându-i la credință, pe toți cei întâlniți
I-au ajutat să înțeleagă, că prin credință
Vor fi mântuiți!

Astfel, Sfântul Andrei a ajuns în Bitinia, Bizantia,
Tracia, Macedonia, Sciția (Dobrogea) și Crimeea
Unde a propovăduit credința Domnului Hristos.
Mai apoi, ajuns la Patras, având sfârșit de mucenic
Pe o cruce sub formă de „X”, cu capul în jos
A fost răstignit.

Fiind ocrotitorul spiritual al României,
Sfântul Andrei ne-a îndrumat pașii spre calea mântuirii.
Astfel, ajungând și în Dobrogea, la noi,
Ne-a creștinat direct, prin har, în secolul întâi.
De-aceea îl rugăm cu glas fierbinte,
Să ne fie pavăză și de-acum înainte!

Iar celor ce cu drag numele îi purtăm,
Să ne călăuzească pașii, sufletul să-l salvăm.
Să ne fie alături, mereu, la bine și la greu,
Să mijlocească pentru noi, sus,
La bunul Dumnezeu!

27 noiembrie – Duminică - Sf. Mare Mucenic Iacob Persul; Cuvioșii Natanail și Pinufrie; Duminica a XXX-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) – Sf. Ev. Luca 18, 18-27 (Dezlegare la pește)

„În vremea aceea un om oarecare s-a apropiat de Iisus și L-a întrebat, zicând: Învățătorule bune, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică? Iar Iisus i-a zis: pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât numai singur Dumnezeu. Știi poruncile: să nu faci desfrânare, să nu ucizi, să nu furi, să nu fi mărturie mincinoasă; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta. Iar el l-a răspuns: toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Auzind acestea, Iisus i-a zis: încă una îți mai lipsește. Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; apoi vino și urmează Mie. Dar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat. Văzându-l că s-a întristat, Iisus a zis: cât de greu vor intra în împărăția lui Dumnezeu cei ce au averi! Căci mai lesne este pentru camilă să treacă prin urechile acului, decât pentru bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu. Iar cei care au auzit acestea, au zis: atunci cine poate să se mântuiască? Iar Dânsul a răspuns: cele ce nu sunt cu puțință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu”.

Odgon, funie groasă și lungă, îmbibată, de obicei, cu gudron și întrebuițată în marină, la pescuit, în transporturi, etc.; cablu, parâmă, pâlămar; p. gener. orice funie groasă. [Var.: otgón s. n.] – Et. nec. (Sursa: DEX '98.)

Ce să fac ca să moștenesc viața de veci?

Spre deosebire de acel învățător al Legii celei vechi, care vine cu gând de ispitire, și se prinde în propria sa viclenie, acest tânăr, despre care Sf. Evanghelist Marcu spune că a alergat și a îngenuncheat, iar mai târziu menționează că Însuși Mântuitorul „a privit la el cu dragoste”, vine cu gând curat. Așadar, iubitor de averi era omul acesta și vine la Hristos, ca să afle cum să dobândească viața veșnică. Sau poate voind, fiind foarte bogat, să nu se despartă niciodată de averile sale, cum ar putea să se desfăteze veșnic de ele. Domnul însă i-a zis că dimpotrivă pentru a avea comoară în cer, trebuie să le vândă: „Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; apoi vino și urmează Mie.” Deci venind la Domnul ca la un învățător, dar bun, cum îl numește el, îl întreabă: Învățătorule bun...? Domnul arătând că nu se cuvine să vină la El ca la un om de rând, a zis: „pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât numai Dumnezeu.” Deci de voiești să Mă numești bun, ca pe un Dumnezeu numește-Mă bun, și nu veni la mine ca la un simplu om. Căci numai Dumnezeu este cu adevărat „bun” și izvor al bunătații și început al bunătații.

Oamenii pot deveni buni prin darul lui Dumnezeu, căci spune Sf. Marcu Ascetul: „știm că Dumnezeu este începutul, mijlocul și sfârșitul oricărui bine; iar binele este cu neputință să fie crezut și săvârșit altfel decât în Hristos Iisus și Duhul Sfânt. După aceea Mântuitorul îl întreabă dacă știe poruncile, prezentându-i câteva dintre ele care se referă la iubirea de aproapele, începând cu cele care îi ispitesc pe mulți, desfrânarea, uciderea, care este fiica mâniei... Tânărul răspunde: Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Atunci Mântuitorul ca un Dumnezeu îi descoperă ceea ce îl oprea în drumul său spre desăvârșire, spunându-i: „încă una îți mai lipsește. Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; apoi vino și urmează Mie.” Vinde toate ca nu cumva păstrând ceva din ele să te faci să te gândești la ele, să le

devii rob, împarte-le săracilor, nu rudelor, deci nu le da la întâmplare, și „apoi vino și urmează Mie”, cu alte cuvinte întru toate să-Mi devii ucenic pentru totdeauna. Însă tânărul „s-a întristat”, căci era foarte bogat. Atunci Domnul văzându-l întristat a zis: „cât de greu vor intra în împărăția lui Dumnezeu cei ce au averi! Căci mai lesne este pentru camilă (cămilă) să treacă prin urechile acului decât pentru bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu.”

Deci fie că este vorba de cămila (animalul), fie că este vorba de camila – funia groasă a corăbiei, tot este cu neputință să treacă prin urechile acului. Dar poate nu avem bogăție sau avuție materială, însă avuția poate însemna toată lucrarea păcatului, poate însemna „părere de sine” sau chiar trufie, mai înseamnă mulțimea de prejudecăți, de idei proprii, de vise, dorințe, planuri, închipuiri, ambiții, încăpățănări, „iubiri” sau „îndrăgostiri” iraționale pentru câte ceva sau cineva... „Bogăția” voii proprii este tot ceea ce ni se pare că „avem”, că „suntem”, că „știm”... Și din cauza acestei „păreri” riscăm să nu ajungem niciodată să avem, să fim, să știm cu adevărat. De ce? Pentru că ținem la voia noastră mai mult decât la voia lui Dumnezeu.

Așa cum nu putem umple un pahar care este deja plin, așa nu încap în noi Dumnezeu dacă suntem plini de te miri ce. Deci să vindem și noi lucrurile păcatului, să i le dăm săracului diavol și să-i urmăm lui Hristos.

Părintele Gheorghe Ionașcu

Jurnalul unui puști

Totul era pustiu. Deși era dimineață și toate vietățile trebuiau să fie prezente la sfatul pădurii, în acea zi s-au hotărât să doarmă mai mult. Imediat ce am intrat în pădure, un întuneric sumbru mi-a cuprins corpul și gândul. Plăpândeale raze ale soarelui adormit abia dacă pătrundeau pe alocuri în desișul de smarald.

Într-o clipă, iarba fragedă răsună sub tălpile-mi desculțe. Florile erau azvârlite ici-colo în grămăjoare mitite și gingașe. Cu cât mă afundam mai mult în pădure, cu atât eram mai confuză. Parcă drumul spre casă mi se ștersese din minte. Parcă nu-l mai recunoșteam. În fața mea se deschideau două cărări. Am ales-o pe cea din dreapta. Copacii îmi păreau cunoscuți, dar parcă tot nu știam pe unde să merg. Brusc, o lumină puternică mi-a apărut în față. Ochii-mi somnoroși s-au deschis greoi din două clipiri. Era dimineață! Totul fusese un vis? Visasem? Ochii mi-au căzut pe o poză pe care mama mi-o adusese când a tras jaluzelele. Era drumul din visul meu. Cărarea din partea dreaptă. Pe spate stăteau tipărite câteva cuvinte sacre: „drumul spre comoară”.

DUMINICĂ, 8 IANUARIE:

Toată ziua am stat în pat. Ochii îmi stăteau ațintiți într-un punct fix, imaginația îmi zbura în locuri nebănuite.

Deodată mi-am amintit de poza lăsată de mama pe noptiera de lângă patul meu. Am apucat-o cu grijă și am început să o privesc curioasă. Era exact cărarea pe care o visasem eu cu o seară înainte. Spre lăsarea serii, m-am hotărât să-mi întind oasele și în cele din urmă am reușit să cobor din pat. Troianul de teme mă aștepta în vârful biroului, dar nu mă simțeam în stare să le fac. Deși mă sculasem la o oră târzie din zi, ochii mi se închideau. Seara am adormit foarte devreme, în jur de ora nouă.

LUNI, 9 IANUARIE:

Azi a trebuit să îmi fac temele de dimineață. Nu mă puteam concentra. Mintea îmi zbura la cu totul altceva. Câte o rază de soare îmi țintuia ochii încruntați. Odată începute orele, concentrarea a început să îmi revină. Clipele se scurgeau din clepsidra nesfârșitului din ce în ce mai greu. Pentru că acasă nu aveam ce face decât teme, după ore, am hotărât să merg cu colegii la o plimbare prin parc. Foșnetul frunzelor îmi străpungea gândirea. Firele de păr suflă de vântul firav și limpede îmi cuprindeau chipul și obrajii îmbujorați. Ochii îmi zburau peste tot, dar parcă nu eram conectată la ce vedeam. Odată ajunsă acasă am început să privesc pe fereastră și am văzut mica potecuță din fața casei, care ducea la grădina cu legume. Asta mi-a adus aminte, din nou, de poza care îmi cutreiera gândul fără oprire.

MARȚI, MIERCURI, JOI, 10, 11, 12 IANUARIE:

Toate aceste zile au fost foarte grele. Profesorii parcă și-au vorbit înainte să ne dea numai teste neanunțate. Temele erau din ce în ce mai multe. Aveam nevoie de o pauză îndelungată.

VINERI, 13 IANUARIE:

Parcă în acea dimineață poza îmi atrăgea atenția și îmi capta interesul mai mult decât în restul timpului. Oare de ce? Am început să o studiez mai îndeaproape. La un moment dat, am văzut că poza era puțin dezlipită la un colțisor. Cu mâinile-mi tremurânde de nerăbdare, am început să trag ușor de cele două surate colțuri.

În interior erau scrise cu cerneală roșie, pe o foaie veche, îngălbenită de trecerea timpului, câteva cuvinte. După ce le-am citit cu ardoare, am aflat că erau încă de pe vremea străbunicii mele și că îmi dezvăluiau o cărare pe care era o anumită „comoară a copilăriei”.

SÂMBĂTĂ, 14 IANUARIE:

Toată noaptea am visat la comoara lăsată de străbunica mea. Curiozitatea îmi măcina sufletul. Când m-am ridicat din pat, m-am dus să deschid fereastra. Era dimineața devreme. Soarele somnoros de-abea dacă își arăta fruntea. O idee îmi cutreiera gândul neîncetat: să mă duc în pădure!

Odată ajunsă în pădure, am scos firava poză din rucsac să mă asigur că eram pe drumul cel bun. Nu a mai durat mult până am ajuns la cărare. O ridicătură ciudată de pământ mi-a atras atenția. Nu o văzusem în visul meu. Mi s-a părut ciudat... În mijlocul unei cărări uniforme, un dâmb așa de proeminent. În fundul pădurii era un întuneric de noapte, dar cum eu eram la intrare, razele soarelui mă ajutau să văd cât de cât. Imediat mi-am scos ustensilele și am început să sap. Am dat de o cutiuță mică, de lemn negru ca abanosul, care era învelită într-o pânză aurie.

Am reușit să o deschid repede, căci nu avea lacăt. La vederea lucrurilor din interiorul ei, sufletul mi-a tresăltat de bucurie. Poze, scrisori și micuțe lucrășoare stăteau așternute pe o batistă colorată, țesută de străbunica mea, special pentru mine.

Un bilețel mi-a atras atenția. Era scris de străbunica și îmi era adresat. Zicea că de atunci, toate acele lucruri erau ale mele. Printre ele era și un colier din niște pietricele pe care nu le mai văzusem până atunci... Era superb. Strălucirea bobîțelor de cristal se reflecta pe fața mea palidă și firavă.

DUMINICĂ, 15 IANUARIE:

Toată ziua m-am bucurat de, de acum, pozele și lucrurile mele. Mama a fost și ea foarte bucuroasă la aflarea „cutiuței cu minuni”. Atunci am aflat că bunica îi spusese de „comoara copilăriei”, dar mama nu o căutase. Ea nu avusese visul meu și nu văzuse că poza era dezlipită. Străbunica a scris în scrisoare: „Draga mea strănepoată...”. De unde știa ea oare că eu voi găsi cutiuța, va rămâne un mister, sau nu!

Așa s-a sfârșit o frumoasă săptămână din viața unui puști!

Elena Daiana Giorgi

Clasa a VI-a E

Școala Generală „Constantin Săvoiu”

Profesor îndrumător: *Corina Panduru*

Ce trebuie să facă un creștin ca să moștenească Împărăția cerurilor

Sfinții Părinți ai Bisericii noastre ne-au lăsat de-a lungul timpului o mulțime de povețe și învățături pe care noi, credincioșii, să le avem mereu în vedere și să le transpunem în practică, în viața noastră de zi cu zi. Între aceste învățături creștine foarte folositoare oricărui credincios se află și cele ale Sfântului Ioan Gură de Aur, unul din marii Părinți ai Bisericii creștine primare:

Ca să primească mântuirea, un creștin trebuie să facă următoarele:

1. Să-L iubească pe Dumnezeu din tot sufletul său și să țină poruncile sfinte. De asemenea, să-și iubească aproapele ca pe sine însuși. Domnul a spus: „Dacă păziți poruncile mele, veți rămâne întru iubirea Mea.” Și: „Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” (Ioan 13, 35)

2. Să-și smerească sufletul dinaintea lui Dumnezeu, căci „duhul umilit, inima înfrântă și smerită, Dumnezeu nu o va urgisi.” (Psalmi 50, 18) și niciodată să nu-și umilească aproapele. Să jelească pentru păcatele sale. Să se întristeze pentru păcatele aproapelui său. Să se bucure atunci când aproapele său este fericit și să nu-l invidieze pentru fericirea lui. Să aibă răbdare față de cei care îi sunt împotrivi și să-i sfătuiască cu bunătate. Să săvârșească mereu fapte bune, care contribuie la păstrarea curăției sufletului său.

3. Să fie milos cu cei nefericiți. Să slujească pacea cu toate puterile sale, așa cum vrea Domnul, ca să fie numit fiu al lui Dumnezeu (Matei 5, 9). Să nu-și piardă cumpătul atunci când este batjocorit sau nedreptățit și nici măcar atunci când urmează să fie ucis în numele dreptății lui Dumnezeu și al credinței Sale.

4. Să lupte împotriva oricărei învățături eretice și să primească învățătura dreaptă a Bisericii despre Dumnezeuul Treimic.

5. Să iubească adevărul și să nu-și murdărească nicicând limba cu minciuni. Să nu facă niciodată rău semenului său.

6. Să nu judece pe nimeni. Să nu batjocorească niciodată pe nimeni. Să nu facă

nimic din cele pe care legea lui Dumnezeu le interzice.

7. Să facă milostenie, măcar din ce îi prisosește.

8. Să se roage pentru cei care îl blestemă. Dacă cineva îl silește să meargă cu el o milă, el să meargă două (Matei 5, 41). Să nu se jure niciodată, ci să facă așa cum spune Domnul: „Ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu.” (Matei 5, 37)

9. Să-L slăvească pe Dumnezeu și să se roage Lui cu evlavie.

10. Să se gândească mereu la moarte, la judecata viitoare și la răspunsul pe care îl va da pentru faptele sale. Să se gândească tot timpul la păcatele sale, rugându-L pe Dumnezeu să i le ierte.

– continuarea în numărul următor –

Marius Stochițoiu

Părintele Selafii de la Noul Neamț (+2005) – 57 de capete

1. Unul din chileinicii părintelui Selafii a povestit următorul lucru. Într-o zi, citindu-i părintelui dintr-o carte (părintele nu mai vedea de peste 20 de ani, dar îi plăcea să i se citească din cărțile duhovnicești), a dat peste această povestire. Un om oarecare a căzut într-un păcat mare și preotul l-a oprit pe viață de la împărtășanie. Trecând o vreme și fiind omul cuprins de deznădejde, s-a dus la patriarh și i-a povestit cele întâmplate, gândind că poate patriarhul îi va dezlega păcatul. Însă patriarhul a încuviințat legătura preotului. Într-o și mai mare stare de deznădejde, omul păcătos a ajuns într-o mănăstire. Văzându-l starețul în ce stare se află, l-a întrebat ce are. Omul i-a povestit toate și cum a fost la patriarh și că acela nu a primit să-i dezlege legătura. Starețul, făcându-i-se milă de bietul om, i-a zis: „Uite, eu te dezleg de acest păcat și voi duce mai departe ispășirea pentru el, dar tu mâine dimineață să te duci la liturghie și să te împărtășești”. Așa au și făcut. Chileinicul, care citea povestirea, a intrat în nedumerire și l-a întrebat pe părintele Selafii:

„Părinte, cum se poate ca starețul să ia asupra lui un păcat legat de patriarh? Oare câtă pocăință trebuia el să aducă și în cât timp putea Dumnezeu să-i ierte pe amândoi?” Părintele Selafii i-a răspuns: „Ei, Dumnezeu i-a iertat chiar atunci pe amândoi, că a văzut că starețul a făcut asta din dragoste, că i s-a făcut milă de omul acela și i-a iertat pe amândoi îndată”. Credem că la acest fel de dragoste se referă și Apostolul, când zice: „Dragostea acoperă mulțime de păcate”.

2. Odată un alt chileinic, mai tânăr, al Părintelui, ținea cu tot dinadinsul să citească Scara Cuviosului Ioan Sinaitul. Părintele Selafii nu dorea acest lucru, dar pentru că era foarte delicat și nu strîmtoarea pe nimeni, nici măcar un copil, nu îndrăznea să-i spună. Chileinicul a făcut rost de carte și a adus-o în chilie. Atunci m-am întâmplat și eu în chilie. După ce m-a binecuvîntat, părintele a început vorba, fiind și fratele mai tânăr de față. „Părinte – a zis bătrînul –, foarte bună carte este Scara Cuviosului Ioan Sinaitul, dar lucruri foarte înalte se grăiesc într-însa, că nu poate oricine să le priceapă. Eu, de-o vorbă, prima dată am dat peste cartea asta după ce s-o închis mănăstirea, la un părinte. Am văzut că era pe masă și am început s-o citesc. Părinte, am citit patru pagini, dar n-am înțeles nică, nică. Așa lucruri înalte se

grăiesc într-însa, carevasăzică. Da' amu, dacă am ajuns la vîrsta asta, nu numa' că pot să citesc din Scara Cuviosului Ioan, da' pot să și înțeleg ce scrie acolo”. Amîndoi ne-am mirat de cuvintele părintelui, pentru că știam că nu se laudă niciodată și că acele cuvinte le-a zis spre folosul nostru. După această discuție fratele a lăsat pe mai tîrziu citirea Scării.

3. Odată, după ce am citit Scrisorile Cuviosului Iosif Isihastul, i-am zis părintelui Selafii: „Părinte, în obștea starețului Iosif frații tăceau toată săptămîna și numai sîmbătă și duminică stătea starețul puțin de vorbă cu ei, ca să-i povățuiască și pe urmă iar tăceau. Oare noi putem să tăcem așa?” Părintele a răspuns: „Pentru noi îi destul dacă ne păzim de partea femeiască”.

4. Într-o noapte chileinicul s-a trezit pentru că l-a auzit pe părintele Selafii cîntînd: „Învierea lui Hristos văzînd...” Aprinzînd lumina (părintele nu vedea lumina electrică), l-a văzut pe bătrîn ridicat în pat și cîntînd. Chileinicul l-a întrebat: „Ce faci, părinte?” „Cum ce fac – a

răspuns părintele – s-o deschis podu' și îngerii se suie și se dau jos, și cîntă „Învierea lui Hristos văzînd...”, și cînt și eu cu dînșii.

5. În ultimile luni de viață părintele scăpa de mai multe ori mărturisiri pe care mai înainte le tănuia. Cam vreme de o săptămînă ne întreba aproape în fiecare zi dacă auzim și noi cîntarea. „Ce fel de cîntare, părinte? – îl întrebam noi”. „Aliluia, aliluia, aliluia”. „N-auzim, părinte. Dar cine cîntă?” „Niște domnișoare împodobite frumos”. Într-o seară, așezîndu-se în scaun și fiind gata să începem rugăciunea, părintele a zis: „Ce crezi, părinte, oare cîntecul ista care mi-l cîntă mie, nu-i vreo ispită de la vrăjmașu', ca să mă facă să mă mîndresc amu', la bătrînețe? Eu am zis așa: Doamne, dacă-i de la Tine cîntarea asta, lasă să cînte, dar nu prea-mi trebuie mie să-mi cînte”.

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”
Duminică, 6 noiembrie: Studiu biblic - Evanghelia după Matei, cap. 19.

13 noiembrie: Acatistul Sfinților Trei Ierarhi.

20 noiembrie: Vizionare film - *Țarul*.

27 noiembrie: Atentat la libertate - alcoolul.

INFO: 0727.78.16.91